

Arrest

nr. 161 105 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Lagos en te behoren tot de etnische groep Edo.

U werd op 13 februari 1967 geboren te Uwan (Edo State). U groeide op in de ouderlijke woning te Uwan. Toen u 16 jaar oud was verhuisde u naar de woning van uw oudere zus Patricia in Benin City (Edo State) opdat u aldaar verdere scholing kon genieten. U studeerde voor meubelmaker. Toen u 26 of 27 jaar oud was verliet u Benin City en verhuisde u naar Ughelli (Delta State) alwaar u gedurende 2 jaar werkte als meubelmaker. In 1990 of 1991 verhuisde u naar Lagos omdat er meer werk was als meubelmaker. U had een geliefde die in 1994 beviel van uw zoon, Shedrick. U huurde een meubelwerkplaats op Balade Junction Oshoeli, een gebouw met 3 meubelwerkplaatsen onder 1 dak. Op

27 januari 2002 vond er een bomexplosie plaats gericht tegen de legerbarakken tegenover uw werkplaats. Uw werkplaats en de meubels geraakten ernstig beschadigd. U verklaart dat de autoriteiten van Nigeria de daders nooit op het spoor kwamen. Op 20 juni 2006 kwamen 3 gemaskerde mannen naar uw woning. Er werd u gezegd dat u in 2002 een opdracht van hen kreeg doch dat u hun werk niet gemaakt had noch had u hen het verschuldigde geld terugbetaald. Uw tanden werden uitgeklopt. Uw jongere broer, John, werd doodgeschoten omdat hij schreeuwde toen hij zag dat u uw tanden verloor. Zonder iets te zeggen dropen de aanvallers af. U schreeuwde en de buurtbewoners snelden u ter hulp. U ging klacht indienen in het Makiende Police Station. De politie kwam een kijkje nemen in uw woning en vroegen u het geld voor hun benzine te vergoeden. Er werd u gezegd dat de daders zouden opgespoord worden. U keerde tweemaal terug naar de politie om te informeren over het onderzoek doch er werd u geriposteerd dat er geen spoor was naar de daders. Sinds de aanval logeerde u bij een vriend, Jimmy (D.). Na de begrafenis van uw broer vroeg u een paspoort aan dat u in 2007 werd uitgereikt. Op de Franse ambassade te Lagos verkreeg u een toeristenvisum. Op 27 april 2007 verliet u Lagos en reisde u naar Madrid (Spanje). U verbleef gedurende 7 jaar in Spanje. Uw poging om verblijfsdocumenten in Spanje te verkrijgen mislukte. U had geen verblijfsdocumenten noch hoop op een job dus u besloot Spanje te verlaten. In juni 2014 arriveerde u in België. U ontmoette Precious (C.) en zij werd uw geliefde. In januari 2015 trok u in bij Precious (C.) die intussen uw verloofde is. Na een RVA-controle werd u op 5 juli 2015 aangehouden. Op 25 augustus 2015 mislukte een poging om u te repatriëren aangezien u zich verzette. Een nieuwe repatriëring werd gepland op 6 september 2015. Op 4 september 2015 vroeg u echter asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor uw klanten naar aanleiding van een bomexplosie, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten, namelijk een zakelijk conflict, problemen van gemeenrechtelijke aard betreffen en u haalt verder geen asielmotieven aan. De Conventie van Genève voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees koesteren voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. De motieven die door u worden aangehaald zijn louter van gemeenrechtelijke aard en hebben geen verband met de criteria van de Conventie van Genève.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt niet aangetoond dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bovendien vage en incoherente verklaringen aflegt over de aangehaalde feiten. Zo verklaart u dat de bomexplosie plaats vond in januari 2002 doch dat u pas voor het eerst problemen kreeg met – naar uw vermoeden – ontevreden cliënteel op 20 juni 2006 (p. 4). Merkwaardig genoeg verklaarde u echter dat, nadat de explosie plaatsvond op 27 januari 2002, u geen weet heeft van boze klanten (p. 7). U verklaarde expliciet dat u geen persoonlijke problemen kende tussen 27 januari 2002 en 20 juni 2006 (p. 7), dat niemand u vroeg om geld terug te betalen (p. 7-8) en dat niemand boos was op u (p. 8). Gevraagd of u gedurende de 4 jaren tussen de explosie en aanval ooit werd aangesproken door misnoegde klanten die hun meubels of geld terug wilden (p. 8) verklaarde u van niet (p. 8). **Er kan toch opgemerkt worden dat deze gang van zaken niet logisch is indien de 3 mannen er werkelijk op uit waren hun geld/meubels te verkrijgen.** Immers, men zou toch kunnen verwachten dat ontevreden klanten ten minste zouden proberen met u te onderhandelen om een oplossing voor het probleem te zoeken aangezien ze u verweten hebben dat u noch de meubels maakte noch hen het geld terugbetaalde (p. 8). U verklaarde daarnaast herhaaldelijk de identiteiten van de daders niet te kennen (p. 4 en 8), u wist niet hoe de mannen wisten waar u woonde (p. 8), u wist niet welk bedrag de gemaskerde mannen van u wilden (p. 8 en 9) noch wist u over welk werk ze het hadden toen ze u zeiden dat u het niet afgemaakt had (p. 9) hetgeen opnieuw een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen. **Uw verklaringen zijn gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens uwentwege waarvoor u verder geen enkel concrete, objectieve aanwijzing heeft die uw beweerde vrees zouden kunnen staven.**

Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan een jaar in België en pas na een vasthouding ten gevolge van een vreemdelingencontrole op 5 juli 2015, een mislukte repatriëring voorzien op 25 augustus 2015 en een dreigende nieuwe repatriëring voorzien op 6 september 2015 pas

besloot asiel aan te vragen op 4 september 2015, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verklaart hierover dat u pas in het CIB Brugge vernam dat asiel bestond (p. 6). Hiermee overtuigt u niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na uw arrestatie besloot om asiel aan te vragen, relativiseert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u voorts van 2007 tot 2014 in Spanje verbleef (p. 3) en verklaarde daar evenmin een asielaanvraag te hebben ingediend (p. 5). Gevraagd wat de reden was dat u geen asielaanvraag indiende in Spanje repliceerde u aanvankelijk "Er is geen reden" (p. 5) waarna u verklaarde "Ik wist niet dat dat bestond, niemand vertelde mij dat" (p. 6). Uw ingeroepen onwetendheid is ontoereikend aangezien van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw nood aan bescherming.

Een laatste vaststelling die uw vrees voor vervolging ernstig op de helling zet is uw verklaring dat u, na de aanval van 20 juni 2006, gedurende 7 maanden bij Jimmy (D.) logeerde (p. 9) doch dat u in deze periode geen persoonlijke problemen heeft gekend (p. 9). U verklaarde in dit verband niet te weten of u nog gezocht werd in de 7 maanden dat u bij Jimmy (D.) verbleef (p. 10).

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u die beweert sinds 1990 of 1991 in Lagos te hebben gewoond, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het door u neergelegde document wijzigt niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet. Immers, de door u voorgelegde Nigeriaanse identiteitskaart op naam van Friday (A.O.) uitgereikt op 25 april 2005 toont enkel uw identiteit aan waaraan in het kader van uw asielaanvraag niet onmiddellijk wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt in een eerste middel:

"Schending van de artikelen 57/4 en 57/9 van de Vreemdelingenwet ;

De bestreden beslissing werd, in uitvoering van art. 57/9 van de Vreemdelingenwet, genomen bij delegatie door Mevr. Sophie Van Balberghe, adjunct-commissaris bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Mevr. Van Balberghe werd, bij koninklijk besluit van 20 juli 2012, benoemd tot **Franstalig** adjunct-commissaris voor een periode van vijf jaar met ingang van 1 augustus 2012.

Aangezien zij behoort tot de Franse taalrol, kan de adjunct-commissaris niet geldig beslissen over de asielaanvraag van verzoeker, waarvan de procedure in het Nederlands verloopt.

Dit houdt een schending in van art. 57/4 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld:

"(...) De adjunct-commissarissen moeten Belg zijn, doctor of licentiaat in de rechten zijn, de leeftijd van dertig jaar bereikt hebben, en door hun diploma of hun taalrol, het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal."

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. Ter staving van dit middel, voegt verzoeker een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad bij het verzoekschrift (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

2.2.1. Uit de voorbereidende werken van de vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat zij niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat zij enkel

rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen zij benoemd zouden zijn (RvS 2 februari 2005, nr. 140.039).

Artikel 57/4, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.

Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissingen inzake de in deze bepaling opgesomde bevoegdheden worden genomen door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten.

Ingevolge artikel 1 van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012 houdende delegatie van beslissingsbevoegdheid in individuele asioldossiers aan de adjunct-commissarissen (BS 8 augustus 2012) hebben de adjunct-commissarissen delegatie om, voor de bevoegdheden omschreven in artikel 57/9 van de vreemdelingenwet, beslissingen te nemen met betrekking tot individuele asioldossiers.

Bijgevolg is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal wettig.

2.2.2. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker betoogt in een tweede middel:

“Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ;

4.2.1.

De adjunct-commissaris stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toegekend worden, omdat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Nigeria.

Verzoeker ontkent dit ten stelligste.

4.2.2.

Het lijkt geen twijfel dat de meubelmakerij van verzoeker zwaar beschadigd raakte bij de bomexplosie op 27 januari 2002. Op die dag ontplofte een munitiedepot in het stadsdeel Ikeja, waarbij meer dan duizend dodelijke slachtoffers vielen, en die tot tientallen kilometers verderop schade veroorzaakte.

Over deze bomexplosie werd uitvoerig bericht in de nationale en internationale media (stuk 4, 5).

De meubelmakerij bevond zich in Lagos op de verbinding tussen Bolade en Oshodi, wat vlakbij de plaats van de explosie is en waar de ravage dus omvangrijk moet geweest zijn.

Gezien de totale vernieling in het stadsdeel, is het aannemelijk dat het maanden tot jaren heeft geduurd eer de lokale nijverheid zich kon herstellen. Het kan dan ook voor waar worden aangenomen dat de schuldeisers van verzoeker eerst het nodige geduld aan de dag legden, en pas daarna tot actie overgingen.

De schade die werd aangericht door de aanvallers is uiterst ernstig, aangezien de broer van verzoeker werd doodgeschoten en de fysieke integriteit van verzoeker aangetast door het uittrekken van tanden.

Het uittrekken van tanden is een ontoelaatbare vorm van foltering, waarmee de schuldeisers op een onmenselijke wijze druk wensten uit te oefenen op verzoeker, en die hen in staat laat om hun slachtoffer verder te bedreigen en opnieuw op te zoeken indien hij in gebreke blijft.

De oorzaak van de foltering ligt in een zakelijk dispuut. Dit dispuut is tot op heden onopgelost, en de kans is dan ook reëel dat de schuldeisers opnieuw overgaan tot foltering na de terugkeer van verzoeker. Dit was dan ook de reden waarom verzoeker moest onderduiken na het incident, en het land ontvluchten.

Het is duidelijk dat er voor verzoeker een reëel risico bestaat op verdere foltering of onmenselijke behandeling indien hij zou terugkeren.

Het feit dat verzoeker diende onder te duiken en daarna zijn land ontvluchtte, toont duidelijk aan dat verzoeker te vrezen heeft voor ernstige beschadiging.

4.2.3.

De Nigeriaanse autoriteiten kunnen niet instaan voor de bescherming van verzoeker.

Het kan verzoeker niet worden aangewreven dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen van het politionele onderzoek tegen zijn aanvallers.

Immers, het recente Nederlandse Ambtsbericht over Nigeria meldt over politie-aangiftes:

“Men ontvangt doorgaans geen schriftelijke bevestiging van de aangifte; formeel kan wel op verzoek van het slachtoffer een schriftelijke bevestiging tegen betaling worden verstrekt.

Formeel is de politie verplicht om alle aangiftes in behandeling te nemen. In de regel verloopt de afhandeling van misdrijven traag.”

(zie Ned. Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Nigeria, oktober 2015, p. 36)

Nog volgens het Nederlandse Ambtsbericht kan het gerechtsapparaat niet instaan voor voldoende bescherming van de burgers:

“Hoewel de constitutie en wet- en regelgeving voorzien in een onafhankelijke rechtspraak, proberen politici geregeld de rechtspraak te beïnvloeden, vooral op deelstaat- en lokaal niveau. Een tekort aan werknemers en materiaal, corruptie en inefficiëntie zorgen ervoor dat de rechtspraak niet goed functioneert. Rechters komen geregeld niet opdagen bij processen omdat zij bezig zijn met ander werk of bedreigingen hebben ontvangen. Medewerkers van rechtbanken kunnen hun werk vaak niet goed uitoefenen door gebrek aan de juiste kennis, materialen, training en motivatie voor hun werk. De salarissen zijn laag, waardoor zij ook gevoelig zijn voor corruptie.”

(zie Ned. Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Nigeria, oktober 2015, p. 45)

4.2.4.

Het is niet onlogisch dat verzoeker pas zijn asielaanvraag heeft ingediend in het vooruitzicht van een repatriëring.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten met het oog op zijn eigen veiligheid. Hoewel hij zowel in Spanje als in België niet over een wettelijk verblijf beschikte, kon hij er wel zijn leven in voldoende veilige omstandigheden verderzetten.

Dit betekent geenszins dat de nood aan bescherming is afgenomen of verdwenen. Hoewel verzoeker er inderdaad belang bij had om onmiddellijk na het ontvluchten van Nigeria een asielaanvraag in te dienen, betekent het feit dat hij dit niet gedaan heeft, niet a contrario dat hij niet meer in de nood aan bescherming verkeert.

Het is aannemelijk dat niet elke asielzoeker in een netwerk verkeert dat hem wijst op het belang van een asielaanvraag. Te meer daar verzoeker in Spanje wel degelijk meerdere aanvragen tot machtiging heeft ingediend, alleen niet de meest aangewezen.”

2.3.2. Ter staving van dit middel, voegt verzoeker informatie omtrent de bomexplosie van 2002 bij het verzoekschrift (bijlagen 5-6).

2.4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geen middelen aanvoert en geen argumentatie ontwikkelt inzake de weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gemotiveerd dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald zijn problemen met misnoegde klanten na de bomexplosie van 2002, van louter gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde vervolgingsgronden. Bijgevolg kunnen deze problemen niet worden aanzien als ‘vervolgung’ in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming op fundamentele wijze wordt ondergraven door zijn gedragingen en zijn houding na aankomst in Europa. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van meer dan een jaar in België en pas na een vasthouding ten gevolge van een vreemdelingencontrole op 5 juli 2015, een mislukte repatriëring voorzien op 25 augustus 2015 en een dreigende nieuwe repatriëring voorzien op 6 september 2015 pas besloot asiel aan te vragen op 4 september 2015, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. U verklaart hierover dat u pas in het CIB Brugge vernam dat aisel bestond (p. 6). Hiermee overtuigt u niet. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de

bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na uw arrestatie besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming. Daarenboven kan opgemerkt worden dat u voorts van 2007 tot 2014 in Spanje verbleef (p. 3) en verklaarde daar evenmin een asielaanvraag te hebben ingediend (p. 5). Gevraagd wat de reden was dat u geen asielaanvraag indiende in Spanje repliceerde u aanvankelijk "Er is geen reden" (p. 5) waarna u verklaarde "Ik wist niet dat dat bestond, niemand vertelde mij dat" (p. 6). Uw ingeroepen onwetendheid is ontoereikend aangezien van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate uw nood aan bescherming."

Verzoeker tracht zijn nalatigheid om internationale bescherming te vragen andermaal te vergoelijken in het verzoekschrift. Redelijkerwijze kan echter worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, informatie zou vergaren over de mogelijkheden om bescherming te bekomen en een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende meer dan acht jaren talmde alvorens uiteindelijk asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt dat hij problemen kreeg met enkele klanten die misnoegd waren ingevolge de vernieling van zijn meubelzaak door een explosie in een munitiedepot die nabij deze zaak plaatsvond op 27 januari 2002. Waar verzoeker verwijst naar deze explosie en hierover algemene informatie neerlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 5-6), dient te worden opgemerkt dat het plaatsvinden van deze explosie en de vernielingen aan de meubelzaak nergens worden betwist.

Wel dient op basis van de stukken van het dossier te worden vastgesteld dat zich een ernstige omissie vertoont in verzoekers verklaringen in de vragenlijst, en dit omtrent het enige en cruciale element in zijn relaas. Bij het CGVS haalde hij aan dat bij de aanval op zijn persoon in 2006 zijn tanden werden uitgeslagen/uitgetrokken. Daardoor zou zijn broer zijn beginnen schreeuwen en vervolgens werd deze neergeschoten (administratief dossier, stuk 3, p.8-9). In de vragenlijst maakte verzoeker echter nergens enige melding van het gegeven dat zijn tanden bij de aanval op zijn persoon in 2006 zouden zijn uitgeslagen of uitgetrokken en linkte hij dit gegeven niet aan deze aanval (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentieel en frappant element als het gegeven dat zijn tanden bij de aanval op zijn persoon werden uitgeslagen of uitgetrokken hierin zou hebben vermeld. Dit geldt des te meer nu verzoeker dit gegeven in het verzoekschrift zelf omschrijft als *"een ontoelaatbare vorm van foltering, waarmee de schuldeisers op een onmenselijke wijze druk wensten uit te oefenen op verzoeker, en die hen in staat laat om hun slachtoffer verder te bedreigen en opnieuw op te zoeken indien hij in gebreke blijft"*. De voormelde, ernstige omissie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

*"Hierbij dient te worden opgemerkt dat u bovendien vage en incoherente verklaringen aflegt over de aangehaalde feiten. Zo verklaart u dat de bomexplosie plaats vond in januari 2002 doch dat u pas voor het eerst problemen kreeg met – naar uw vermoeden – ontevreden cliënteel op 20 juni 2006 (p. 4). Merkwaardig genoeg verklaarde u echter dat, nadat de explosie plaatsvond op 27 januari 2002, u geen weet heeft van boze klanten (p. 7). U verklaarde expliciet dat u geen persoonlijke problemen kende tussen 27 januari 2002 en 20 juni 2006 (p. 7), dat niemand u vroeg om geld terug te betalen (p. 7-8) en dat niemand boos was op u (p. 8). Gevraagd of u gedurende de 4 jaren tussen de explosie en aanval ooit werd aangesproken door misnoegde klanten die hun meubels of geld terug wilden (p. 8) verklaarde u van niet (p. 8). **Er kan toch opgemerkt worden dat deze gang van zaken niet logisch is indien de 3 mannen er werkelijk op uit waren hun geld/meubels te verkrijgen. Immers, men zou toch kunnen verwachten dat ontevreden klanten ten minste zouden proberen met u te onderhandelen om een oplossing voor het probleem te zoeken aangezien ze u verweten hebben dat u noch de meubels***

maakte noch hen het geld terugbetaalde (p. 8). U verklaarde daarnaast herhaaldelijk de identiteiten van de daders niet te kennen (p. 4 en 8), u wist niet hoe de mannen wisten waar u woonde (p. 8), u wist niet welk bedrag de gemaskerde mannen van u wilden (p. 8 en 9) noch wist u over welk werk ze het hadden toen ze u zeiden dat u het niet afgemaakt had (p. 9) hetgeen opnieuw een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen. Uw verklaringen zijn gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens uwentwege waarvoor u verder geen enkel concrete, objectieve aanwijzing heeft die uw beweerd vrees zouden kunnen staven.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. De verklaring dat het logisch is dat verzoekers schuldeisers enkele jaren wachtten alvorens tot de actie over te gaan, maakt hun voorgehouden gedragswijze na deze jaren immers niet aannemelijker. Hoe dan ook doet verzoeker hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen zijn gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens van zijnentwege waarvoor hij geen concrete en objectieve aanwijzingen heeft.

Evenmin slaagt verzoeker erin de beslissing te ontcrachten waar terecht gesteld wordt:

“Een laatste vaststelling die uw vrees voor vervolging ernstig op de helling zet is uw verklaring dat u, na de aanval van 20 juni 2006, gedurende 7 maanden bij Jimmy (D.) logeerde (p. 9) doch dat u in deze periode geen persoonlijke problemen heeft gekend (p. 9). U verklaarde in dit verband niet te weten of u nog gezocht werd in de 7 maanden dat u bij Jimmy (D.) verbleef (p. 10).”

De bewering dat het verblijf bij Jimmy D. verzoekers vrees duidelijk aantoon, is immers hoegenaamd niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen.

Verzoekers identiteitskaart (administratief dossier, map ‘documenten’) bevat geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt daarenboven geen informatie bij omtrent de (veiligheids-)situatie in zijn land en regio van herkomst. Aldus toont hij op generlei wijze aan dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS